

си. Наистина, и преди него се опитвали да направят парна машина, но за времето си, Уатъ направилъ най-практичната, най-удобната и най-здравата парна машина. Съ голѣмъ трудъ и воля е постигналъ той това, защото трѣбвало да изнамира всѣка халка всѣка бурма, всѣка трѣбичка и всѣко гвоздейче. И затова, именно, хората го признали за благодѣтель на човѣшкия родъ и името му станало безсмъртно: за него се пише въ книгитѣ и разказва въ училищата.

Неговото име е известно навсѣкжде, дето има образовани хора. А въ Англия — родното мѣсто на великия работникъ-изнамервачъ — има издигнатъ великолепенъ паметникъ въ честъ на голѣмата заслуга, която той направилъ на отечеството си и на цѣлото човѣчество.

Антонъ Христовъ.

КРАЯТЪ НА ЕДИНЪ ЖЕСТОКЪ ЦАРЬ.

Нѣкога имало въ Китай едннъ много лошъ императоръ. Жълтъ като старъ лимонъ и слабъ като скелетъ, той седѣлъ на своя тронъ и подписвалъ смъртни присъди. Когато се изморявалъ отъ измисляне на най-жестоки наказания, той не си отивалъ на обѣдъ, а слугитѣ му донасяли ядене до трона.

Еднажъ се билъ разположилъ и лакомо лапалъ жабежко месо. Единъ отъ слугитѣ му влѣзълъ и съобщилъ, че е дошла дъщеря му. Тя била мила и хубава и се казвала *Кехлибарено зрънце*. Принцесата влѣзла, доближила се до императора, турила си ржката на рамото му и казала: „Татко, утре е моятъ именъ день. Цѣлиятъ народъ се готви да го празнува най-тържествено. За мене приготвяватъ най-скъпи и хубави подаръци отъ цѣлата страна. Но азъ зная, че когато ние ще се веселимъ, мнозина ще плачатъ. Казаха ми, че ти днесъ си подписалъ три хиляди смъртни присъди и утре толкова нещастници щѣли да бждатъ обезглавени. Татко, смили се! Азъ искамъ, като най-голѣмъ подаръкъ, който би ми далъ за моя именъ день, това да бжде живота на тия хора. Нека утре не се почернятъ, а бждатъ щастливи и весели тѣхнитѣ близки... Татко, азъ те моля!“